

ROZPRÁVY

LIST PRO KRESTANSKOU DEMOKRACII

ROČNÍK IV., ČÍSLO 5.

15. května 1953

1e 15 Mai 1953

OBSAH :

Kolaborantova cesta

Humanitní socialismus

Malý katechismus KDH

Marxova proroctví a socialistická realita

Bída na procenta

Komentáře, poznámky, polemiky

SOMMAIRE :

Le chemin d'un collaborateur

Le socialisme humanitaire

Le petit catéchisme démocrate - chrétien

La misère aux pourcentages

Les prophéties de Marx et la réalité socialiste

Commentaires, remarques, polémique

- - - - -

PARAIT SOUS LE PATROINAGE DE L'INTERNATIONALE

DEMOCRATE-CHRETIENNE ET DE L'INTERCOMITE DES

REFUGIES POLITIQUES DE L'EUROPE CENTRALE.

C.C.P. 60280 - BRUXELLES.

K O L A B O R A N T O V A C E S T A

Pro Rozpravy napsal: dr. Sáša Petrov /z angličtiny přeložil B.S./

Kolaboranti jsou různí, avšak kolaborantská psychologie je vždy stejná. Náš londýnský spolupracovník, vypravěč bulharský žurnalista dr. Sáša Petrov, líčí politickou dráhu pověstného bulharského kolaboranta G.M. Dimitrova /nezaměňovat se zemřelým diktátorem G. Dimitrovem, který byl v Sovětech "uzdraven až k smrti"/, a který v ničem nezačal našim radovským kolaborantům - ostatně, všichni svorně nassávají životadárné tolary z přehojné pokladny novovyorského spolku pro altšulskou Evropu. - Red.

Dr. G.M. Dimitrov byl odjakživa stoupencem nejužší kolaborace s komunisty. Již na začátku 20. let tohoto století patřil Dimitrov na nejkrajnější levici levého křídla bulharské agrární strany; jeho skupina /"Pladne"/ nereprezentovala arci než bezvýznamnou složku tehdejší velké agrární strany, protože bulharský sedlák vždy byl neprátelsky nakloněn vůči levicovým směrům. Pladne tedy zůstala osamocena se svým programem spojenectví s komunisty. V parlamentních volbách zemědělská strana dobyla skvělého vítězství a vládla až do r. 1923, kdy byla ústavní vláda Stambolijského násilně svržena /9. července 1923/. Stambolijský a s ním tisíce věrných příslušníků zemědělské strany byli zavražděni, několik tisíc lidí se uchýlilo do emigrace. Do emigrace šel také dr. G.M. Dimitrov, který i v exilu vytrvale hlásal nutnost nejtěsnější kolaborace s komunisty.

V září 1944 byl v Bulharsku uskutečněn komunistický převrat za účinné pomoci sovětských okupačních vojsk. Dr. Dimitrov se vrátil z dlouhého exilu do Sofie, kde mu bulharští komunisté uchystali triumfální přijetí. Dimitrov se nyní prohlásil za jediného vůdce zemědělské strany a stále se dovolával "odkazu" Stambolijského, zcela tak, jako se na př. Čech Ripka stále dovolává T.G. Masaryka, který by mu však pravděpodobně ani ruky nepodal, kdyby byl naživu. Je třeba zdůraznit, že Stambolijský vždy byl nejostřejším odpůrcem komunismu a spolupráce s komunisty. "Zbabělci, které je třeba poslat do Ruska v zaplombovaném vagoně", "komunistická lůza, které se musím zbavit, aby mohlo Bulharsko volně dýchat" - to byly výroky Stambolijského na adresu komunistických poslanců bulharské skupštiny. Je ovšem nepochybné, že by se komunisté, kteří po r. 1944 vytrubovali do světa slávu Stambolijského, aby tím více zazářila odraženým světlem sláva komunistického kolaboranta Dimitrova, nikterak nerozpakovali zavraždit Stambolijského po druhé, kdyby již nebyl před 21 lety zavražděn Cankovičem.

Několik málo let uplynulo - a pan Dimitrov pomalu ztrácel svůj panenský půvab v očích komunistické strany Bulharska. Neúprosný marxistický zákon změny a čistek dolehl také na soudruha G. Dimitrova. Nic mu nebyly platné jeho nehynoucí zásluhy a psi věrnost bulharským komunistům - mouřenín vykonal svou povinnost, mouřenín musel pryč. Český čtenář mi jiste porozumí, když si připomene žalostný osud Švobodů, Erbanů, Slánských, nemluvě již o komunistické nevděčnosti vůči takovému Laušmanovi nebo Majerovi. Avšak Dr. Dimitrov nedopadl konec konců nijak špatně. Komunistická sofijská vláda mu povolila beze všeho nerušený odjezd a i peníze na cestu z bulharského socialistického

ráže do kapitalistické Ameriky, protože zřejmě hodlala vytvořit komunistickou rezervní garnituru pro případ, "až by to prasklo". Dr. G.M. Dimitrov se tedy ocitl v USA, kde se prohlásil za "jediného oprávněného mluvčího bulharské emigrace", ba co emigrace, celého bulharského národa. "Kontinuitu", která jak známo, je kouzelným klíčem otvírajícím pokladny jednoho známého amerického spolku, měl ovšem ve volebním pořádku, byl přece ministrem, třeba z milosti Moskvy a svého komunistického jmenovce diktátora Dimitrova, jenž byl později tak úspěšně "vyléčen" sovětskými lékaři. A tak si soudruh Dimitrov hraje v USA na bulharského ministerského předsedu v exilu a mluvčího ujařmeného národa, zcela tak, jako "kontinuitníci" čeští, polští nebo maďarští. Tážete se - co bulharská emigrace? Domov? Odpovídám - všichni se nesmírně těšíme na návrat soudruha G.M. Dimitrova. Dostane se mu zasouzené odměny. Neujde jí.

Nové pikle radovské klipy.

V posledním čísle londýnské Výzvy čteme:

Rada svobodného Československa je nyní v plných líbáncích s Polskou radou politickou, zejména se skupinou pana R. Pilsudského. Hlasatelé rozdělení Československa a zastánci názorů "za polský koridor nebudeme bojovat" sešli se v nerozlučném přátelství na tak dlouho, až se rozejdou. Polští odpůrci Mikolajczyka se objeli s lidmi, kteří byli prvními kdo odůznali londýnskou polskou vládu v zahraničí, ve prospěch komunistické vlády nastolené v Lublíně. Poláci "zaručují" Radě přednichovské hranice, i se Slovenskem a Podkarpatskou Rusí, Rada "zaručuje" Polákům, že dostanou nazpět ztracená území /nebole žádná Ukrajina a Bílá Rus, protože to pan Ripka s panem Pilsudským nedovolí/ a že jin zůstanou kraje získané na Němcích. A poněvadž dojde k rekonstrukci polské zahraniční vlády, bude Rada svobodného Československa "uznána" polskou vládou v zahraničí za "vládu Československa", která s Poláky vytvoří společný federativní stát a bude podporovat Velkoruský komitét, který nedovolí svobodu Ukrajincům, Bělorusům a jiným podmaněným národům. Tato akce, která by se dala nazvat směšnou dětinskou hrou se strany Poláků i radistů, má ovšem vážnější pozadí. Vytvoří to nepřátelství všech podmaněných národů proti Čechům. Vyštvě to i ještě větší nepřátelství nejen Němce z Českých zemí, ale i Němce z Říše, a současně to vzbudí i vážnou nedůvěru vůči všem Čechům všude, protože je obecně známo, že se Rada všemožně pokoušela o nágluvy u Ukrajinců a u Němců, a to jak u Němců z Říše, tak i u Němců z Československa.

"Německo dnes leží bezmocně na zemi - jeho muži se zdvořile usmívají, jeho ženy se nectně prodávají, vskutku není dnes třeba se bát Německa".

"Elegie po vítězství", úvodník ve Svobodných Novinách z neděle 22. září 1946, šéfredaktor Ferdinand Peroutka.

HUMANITNÍ SOCIALISMUS

S. Ghelfand

Slyšíme a čteme často o t.zv.humanitním socialismu. Má to prý býti "ten pravý" socialismus, nemarxistický, pokrokový a demokratický. Vyznavači tohoto nemarxistického a humanitního socialismu tvrdí, že usilují o společenský řád, který by byl korunou veškerého pokroku a cílem tisíciletých sociálních snah lidstva. A opětovně zdůrazňují, že s marxismem nemají a nechťají míti nic společného.

Než, - ono "vyvrcholení humanismu a demokracie", onen "pokrokový a nemarxistický socialismus", všechno to nejsou než prázdné fráze bez jakéhokoli vědecké hodnoty. Neboť onen pozemský ráj pokroku a demokracie, slibovaný humanitními socialisty, musí konec konců míti určitou skladbu hospodářskou, sociální a právní. A právě tato společenská skladba je rozhodující v otázce, zda obšťastní onen "humanitní socialismus" lidstvo, či nikoliv. Nestačí proto jen prohlásiti, že "my humanitní socialisté odmítáme marxismus a usilujeme o lepší a spravedlivější společnost". Úmysly by tu byly dobré, o tom není sporu. Avšak také cesta do pekla je vydlážděna samými dobrými úmysly.

Právně - ekonomická podstata každého, tedy i t.zv.humanitního socialismu, záleží v převzení vlastnictví všech výrobních prostředků do rukou společnosti, státu. Socialisace je programovým cílem všech socialistických stran v celém světě. Tím se též liší socialistické strany od sociálních reformistů, kteří usilují o lepší a spravedlivější uspořádání společnosti v přirozeném rámci soukromohospodářského systému. Je-li tedy některý socialista proti marxismu, znamená to pouze, že odmítá marxistickou cestu k socialismu a že hodlá socialismus uskutečňovati jinými, nemarxistickými methodami. Marxismus, to je nastolení socialistického řádu pomocí třídního boje, generálních stávek, ozbrojeného povstání a teroru vůči ústavním činitelům. Cílem však zůstává tentýž socialismus, jež humanitní socialisté chtějí nastolit cestou propagandy a parlamentního hlasování. Jinými slovy, humanitním socialistům nejde o co, nýbrž o jak, nejde jim rozdíl v programu a cílech, nýbrž jen metody, jimiž se totožné cíle uskutečňují, jde jim tedy jen o postup, nikoliv o zásadu, čili rozdíl mezi socialismem /"pokrokovým"/, "Humanitním", "demokratickým" a marxismem je pouze kvantitativní a nikoliv kvalitativní.

V západním světě nevystupuje totožnost podstat socialismu a marxismu příliš zřetelně, poněvadž společný programový cíl u obou - socialisace všech výrobních zdrojů a prostředků - je zastřen dočasnými boji na politickém kolbišti a hlavně odlišným pojetím mezinárodní politiky. Západní socialisté se totiž děsí socialistického Sovětského svazu, k němuž oddaně vzhlížejí marxističtí komunisté, a i když jsou docela ochotni uznati pro věčné časy faktický stav panující na východ od železné opony, zmírají strachem při pomýšlení, že by se stejný režim mohl jednou uplatniti také v jejich zemi. Proto také socialisté na Západě mluví o svém socializačním programu jen mezi zuby a většinou nevrle odmítají komunistické námluvy k společným akcím. Že tento odmítavý postoj socialistů nevyplyvá ze zásadních rozporů, dokazuje m.j.také "Společná akce" socialistů a komunistů v jedné západní zemi r.1950, kdy přes jednoznačně vyjádřené mínění většiny obyvatelstva - plebiscitem a hlasováním v zákonodárných sborech - rozpoutali tam socialisté a komunisté klasický třídní

ní boj /řetězová generální stávka, sabotážní akce, teror a pod./ a vnutili násilím národu, parlamentu a vládě své stranické stanovisko.

Totožnost podstat socialismu a komunismu vystupuje však velmi jasně v postoji socialistické části emigrace ze zemí za železnou oponou vůči faktickému stavu věci ve střední a východní Evropě. U nás v Československu na př. je socialistická skladba života státního, politického a sociálněhospodářského hotová skutečnost. U nás nemůže být proto řeč o tom, že socialismus má teprve být realizován cestou humanity, demokracie a pokroku, protože už je to fakt. Může tedy u nás být řeč pouze o tom, zdali po osvobození naší vlasti od komunistů zůstane u nás socialistický řád, či zda bude odbourán a nahrazen jiným, lidštějším, spravedlivějším a rozumnějším. Tertium non datur. Odpověď našich socialistů je známa: socialismus musí být zachován. Jinými slovy řečeno, všechna úsilí socialistických emigrantů směřují k tomu, aby po vyhnání komunistů zůstal u nás komunismus. Socialisté sice přiznávají, že socialistický systém u nás byl nastolen způsoby ukrutnými a násilnickými, slibují však zmírnění oněch špinavých method, nazasahující přitom nultěrak do společenské skladby, jež byla vytvořena v CSR, z počátku, v těsné spolupráci s komunisty. "Národní fronta", a od r.1948 komunisty samotnými.

Mluví-li proto naši socialisté o prvním socialismu, "humanitním, pokrokovém a demokratickém", netýká se zřejmě ona humanita a pokrokovost vnitřní podstaty hlášeného jimi socialismu, nýbrž jen formy jeho uskutečnění a udržení. Socialismus u nás má být zachován patrně pomocí parlamentní mašinérie a svobodných voleb. Je ovšem otázka, zda smí i ten nejdemokratičtější parlament světa porušovati nezadatelná a nezcizitelná lidská práva, a zdali smí toho porušování lidských práv povýšiti na státní ústavu. Je-li totiž stát a parlament výhradním původcem práva, pak by se mohlo v osvobozené vlasti hlasovati třeba o tom, že koncentrační tábory musí fungovati dále, hlavně vzhledem k láci pracovní síly jejích obyvatel. Nevidíme však nijakého podstatného rozdílu mezi socialistickým táborem nucené práce a socialistickým státem, protože všude v nich o práci, výrobě a způsobu života šťastných socialistických občanů monopolně rozhodují státní dozorce. Okolnost, že v komunismu je státní dozorce jmenován komunistickou stranou, a že v humanitním a pokrokovém socialismu bude dozorce jmenován odpovědnou vládou, je zřejmě podružná věc. A ani 99% ní většina získaná v plebiscitu nebo v parlamentě, neopravňuje na př. k přijetí zákona, kterým by se zavádělo byt i dobrovolné otroctví. Existují tedy určité meze, jež nesmí přestoupiti ani stát nebo parlament.

x x x

Křesťanská sociální nauka odmítá rozhodně také t.zv. umírněný socialismus. Encyklika Quadregesimo anno vyšla 15.května 1931, tedy právě před 22 lety. Mohlo-li se tehdy ještě mluvit o "umírněném socialismu", není tomu tak dnes. "Umírněný socialismus" - naší době prostě neexistuje, jelikož je přetónán vývojem. Jak první, tak i druhá socialistická Internacionála přesně rozlišovala mezi t.zv. minimálním a maximálním socialistickým programem. Minimální program, to bylo zavazování osmihodinové pracovní doby, ochrana ženské a dětské práce, invalidní a starobní pojištění, atd. Tento program je již dávno uskutečněn ve všech kulturních státech, a to téměř bez jaké-

hokoliv ideového a mocenského nátlaku se strany socialistů, nýbrž převážně - v Německu, Belgii, Itálii, Anglii, USA a jinde - uvědomělou prací dělnických odborů a také pod vlivem myšlenek z encykliky Rerum novarum papeže Lva XIII. /Též Mezinárodní úřad práce, který vznikl po první světové válce, byl založen na ideovém podkladě Rerum novarum, třebaže socialistické vedení MÚP nikdy nechtělo otevřeně přiznat, z jakého pramene čerpalo zásady pro tuto instituci/. Maximální program? Tu je již socialisace celé národní výroby a práce. Pokud nebyl ještě minimální socialistický program uskutečněn, mnozí sociálně citící lidé sympatizovali se socialismem, spářující v něm úsilí o lepší a spravedlivější poměr k dělnému člověku. Právě onen minimální program získal pro marxistické i nemarxistické socialistické strany masy studentstva, intelligence, drobných podnikatelů a úředníků. Je na př. známo, že v řadách marxistické čs.sociální demokracie v 1.republice stáli vynikající učenici a politikové, kteří byli získáni nepopíratelnými zásluhami předválečné sociální demokracie v oblasti sociálního zákonodárství a její ryze reformní politikou.

Rok 1945 však znamenal obrát v cílech a programech socialistických stran. Socialisace výrobních prostředků, t.j.maximální program socialismu, stala se rázem nejbližším a snadno dosažitelným cílem. Tradiční sociálněreformní politika byla vystřídána politikou etapové socialisace. T.zv. umírněný socialismus odešel nenávratně do historie, a socialistické strany, chtěly-li zachovati své oprávnění na další socialistickou existenci, musily volky nevolky vstoupiti na cestu maximálního programu. To, že se na tuto cestu vydala také i nesocialistická /nikoliv protisocialistická/ čs.strana lidová, která se aspoň slovy hlásila ke křesťanské sociální nauce, je pouze jednou ze smutných stránek dějin politické zbabělosti a bezcharakternosti.

Nemůže proto v naší době býti socialismus "umírněný", "humanitní" a "demokratický". Neboť je to výsměch demokracie a humanity, postavíme-li člověka pod doživotní kuratelu státních dozorců, od kolébky až do hrobu. A to právě je maximální program všech socialistických stran, program, který je dnes bezprostředním cílem a nejbližší metou socialistických snah. Co je však příčinou toho, že se sociálněreformní úsilí a nesporné sociální citění u mnohých socialistů zvrhlo v program zotročení člověka socialistickým státem? Odpovídáme: je to bludný názor na poměr mezi jedincem a kolektivem. Když odmítali papežové i ten t.zv.umírněný socialismus, a to v době, kdy ještě uplatňoval ryze reformní snahy, bylo to proto, že si byli dobře vědomi hlubokého rozdílu mezi společenskou naukou socialistickou a naukou křesťanskou. Podle křesťanského učení má společnost všemi svými zařízeními sloužit a napomáhat jednotlivci, aby mohl svobodně dosáhnouti svého posledního cíle. Toto pojetí vyplývá z názoru na člověka jakožto bytost svobodnou a povolanou k nadpřirozenému štěstí. Než každý socialismus je založen na představě člověka, coby složité chemické sloučeniny a tvořícího společnost ne nepodobnou železobetonové konstrukci podle pečlivě uváženého plánu. V takovéto společnosti nemá ovšem jednotlivec svou absolutní hodnotu, nýbrž pouze hodnotu relativní, podle toho, jak je užitečný pro společnost při realizaci těch nebo oněch úkolů. Toto pojetí vztahů mezi společností a jedincem vychází z předpokladu neexistence metafysické svobody člověka, stejně jako n.př. nemá svobodu mravenec, jenž vytváří ideální socialistickou společnost mravenčí...právě proto, že je to jen mravenec a nemá nesmrtelnou duši.

M A L Ý K A T E C H I S M U S K D H

1. Křesťanskodemokratické hnutí /KDH/ v exilu usiluje o uskutečnění zásad křesťanské demokracie v osvobozené vlasti.

Otázka: Jsou v exilu také jiné směry a politické strany, jejichž cílem je uskutečnění zásad křesťanské demokracie?

Odpověď: Nejsou. Na př. kolem podvodné t.zv.rady jsou seskupeny osoby a politické směry, které buď otevřeně vyznávají socialismus ve svém programu /soc.dem, nár.cos./, anebo neméně otevřeně zastávají stanovisko blahovolné pasivity vůči socialistickým cílům svých socialistických chleboářů. Je to především bývalá čs.strana lidová, která již r.1945 oficiálně prohlásila, že je strana pouze nesocialistická - tedy nikoliv protisocialistická - čímž byla dovršena dvacetiletá tradice úzké kolaborace ČSL se socialistickou levicí. V exilu pokračují bývalí činovníci ČSL v práci pro upevnění a rozvoj socialismu a hájí znárodnovací loupeže a Košický program stejně, jako to činili v době první Národní fronty. Jelikož však Křesťanská demokracie odmítá socialisaci, jakožto cestu řešení otázky sociální, je členství v podvodné t.zv.radě a v jejich politických složkách je neslučitelné s členstvím v KDH.

Otázka: Jsou v exilu směry a politické strany, jejichž cíle jsou blízké cílům KDH?

Odpověď: Ano. Jsou to osoby a politické směry, které nekompromisně a bez výhrad odmítají socialisaci, Košický program a podvodnou t.zv.Radu, a jejichž cíle politické, sociální a kulturní umožňují trvalou a loyální spolupráci s KDH, vextrah a v osvobozené vlasti.

2. KDH v exilu usiluje o vytvoření Ústředí demokratického odboje.

Otázka: Mohou strany a politické směry socialistické resp. pasivní vůči socialisaci, Košickému programu a podvodné t.zv.Radě, patřiti k Ústředí demokratického odboje?

Odpověď: Nemohou. Ve vlasti jejíž socialisace uskutečněna, a po osvobození od nynějších komunistických vládů ihned vyvstane problém - kam s touto socialisací? Může tu býti jen dvojí řešení: buď socialisace, úplná nebo částečná, t.j. tentýž komunismus, zůstane, anebo bude zrušena a místo ní nastolen rozumný a spravedlivý společenský řád. Je proto zřejmé, že do Ústředí demokratického odboje nepatří osoby a politické směry tvořící podvodnou t.zv.Radu, protože jejich bezprostředním cílem je zachování komunismu ve vlasti osvobozené od komunistů.

Otázka: Patří do Ústředí demokratického odboje takové socialistické směry a osoby, která odmítají socialisaci a Košický program, a které v socialismu spatřují pouze usilí o nastolení lepšího a spravedlivějšího společenského řádu na základě nejširších sociálních reforem?

Odpověď: Ano. Je-li KDH v sociálněreformním hnutí na základě křesťanském, pak je socialistická strana odmítající Košický program, socialisaci a podvodnou t.zv.Radu, sociálněreformním hnutím na základě laickém. Tato strana v exilu již skutečně vznikla a získává si nyní sympatie jádra členstva bývalých socialistických stran.

3. KDH usiluje o řešení slovenské otázky a otázky oloupených a vyhnaných Němců v duchu spravedlnosti a lidskosti, t.j. v duchu křesťanském.

Otázka: Co znamená křesťanské řešení slovenské otázky?

Odpověď: Slováci požadují pro sebe všechna práva vyplývající z jejich národní osobitosti. Český křesťanský demokrat je však ve svém svědomí zavázán uznat slovenský nárok na nezávislý národní život, tedy i přirozené právo slovenského národa na státnost. Je pak věcí Slováků samých, jak hodlají tohoto svého práva použít. KDH též spatřuje v uznání práv slovenského národa nejlepší cestu k vybudování trvalého přátelství a bratrství česko-slovenského.

KDH dále popírá nespravedlivý a nekřesťanský názor o kolektivní vině německého národa a také důsledně odmítá nekřesťanský názor o kolektivní vině Čechů na oloupení a vyhnání sudetských Němců. KDH přiznává právo vyhnáných Němců na návrat do tisícileté společné vlasti a na veškerou pomoc a podporu v jejich rekonstrukčním díle.

4. KDH je hnutí politické, nikoliv náboženské. Členem KDH se proto může stát každý, kdo souhlasí s programem hnutí a je členem místní organizace uznané generálním sekretariátem KDH.

Otázka: Proč KDH odmítá politickou činnost v rámci bývalé čs. strany lidové?

Odpověď: Protože není správné ani rozumné, nalévat nové víno do starých měchů. Zůstatí v organizačním rámci ČSL by znamenalo především to, že Křesťanská demokracie jaksi schvaluje dosavadní činnost ČSL a hlásí se k jejímu odkazu. Avšak tato "činnost" záležela výhradně v nečinnosti, rokem 1925 počínaje. Kromě pověstného zákona o kněžské kongruenci - jehož politická a vnitřní hodnota je ostatně značně pochybná - ČSL nikdy neučinila nic. Kdežto v ostatních evropských zemích byly to právě katolické strany, které navrhly a uskutečnily sociální zákonodárství, v Československu byla to předválečná sociální demokracie, která připravila, vypracovala a prosadila sociální legislativu, jež byla právem pokládána za chloubu první republiky. ČSL nejen že neudělala nic pro uskutečnění křesťanských zásad v životě národa, protože měla neschopné vedení, ale naopak ještě tomu zabránovala ze všech sil, ma př. odmítala důsledně a soustavně vytvoření česko-slovenského katolického bloku /r.1928 a r.1945/ byla od r.1928 důsledně sovětofilská /"v Sovětském svazu se uskutečňuje Desatero"/ a vlastní smysl své existence spatřovala v přisluhování dru Benešovi. Ubohá role ČSL po r.1945 je všeobecně známa. V exilu ČSL vždy a ve všem podporuje podpořnou t.zv.Radu, hlásí se stále ke Košickému programu, úzce spolupracuje s komunistickým t.zv. Zahraničním ústavem a vede nenávislnou kampaň proti slovenskému národu. Jelikož však KDH usiluje o uskutečnění křesťanských zásad ve společenském a národním životě, odmítá sociálkolaborantskou, tedy protikřesťanskou čs. stranu lidovou, kterou ve vlasti vede soudruh Plojhar, a v exilu soudruzi Klínek a Procházka.

"Nikdy v historii nebylo Rusko tak mocné, nikdy nebyly síly socialismu tak mohutně seřazeny. To jest nová epocha dějin. Přesto někteří lidé myslí setrvačně. Ještě se nepodařilo vysvětliti všem nutnost pádu kapitalismu".

/F.Peroutka v knize "Tak nebo tak", F.Borový, Praha, 1947./

x x x

"Není jiné vyhlídky na klid v tomto státě, než přijmouti socialisaci upřímně a trvale".

/F.Peroutka, v knize "Tak nebo tak", Stránka 83/.

MARXOVA PROROCTVÍ A SOCIALISTICKÁ REALITA

Jiří Kantor

Rakouská ekonomická škola /"marginalismus"/ kritizuje marxovu národohospodářskou nauku poněkud jednostranně. Jak známo, Marx opákoval tvrzení svých učitelů Adama Smitha a Davida Ricarda, že směnná hodnota výrobků určených pro trh, vzniká již ve výrobě a měří se množstvím lidské práce použité k výrobě. Rakouská škola však trvá na tom, že směnnou hodnotu, t.j. tržní cenu zboží určuje vzájemné porovnávání hraniční užitečnosti statků. Existuje-li ovšem trh s jeho volnou hrou nabídky a poptávky, je pak nepochybné, že se na trhu vzájemně porovnávají hraniční užitečnosti, a nikoliv pracovní doba nutná k výrobě statků. Což však, když není hry nabídky a poptávky, není trhu, není nic z toho, co tvoří náplň hospodářského života ve většině civilisovaných zemí. ? Nemusíme se ani vracet do dob naturální směny, neboť se před očima celého světa odehrává hrůzná tragédie stamilionů lidských bytostí, jež žijí a pracují v docela jiných podmínkách, než lidé na Západě. V Sovětském okruhu lidského života je neaplikovatelná každá ekonomická teorie, jež platí ve svobodném světě.

Marxovo učení o vykořisťování pracovní síly, o t.zv. absolutní a relativní nadhodnotě, o bezohlednosti majitelů výrobních prostředků vůči dělníkům, o divokém zneužívání práce žen a dětí, nemůže být zavrženo jen tak šmahem. Totéž je třeba říci o knize Engelsové z r. 1845 o postavení dělnické třídy v Anglii, knize, která ve své době otřásla svědomím celého světa. Proroctví obou mistrů dialektiky se arii nesplnila - předvídali totiž naprosté zbláznění průmyslového dělnictva, a také, že sociální revoluce vypukne z důvodů ožebračení milionů ještě před koncem 19. století /t.zv. Verelendungstheorie/.. Nic z těchto proroctví se nesplnilo - lépe řečeno, Marxova proroctví o zbláznění milionů se nesplnila v zemích kapitalistických, zato však se uskutečnila do posledního písmenka v zemích vítězného socialismu.

X X X

Sovětský svaz má na 200 milionů obyvatel, z nichž 20 - 25 milionů lidí je v trvalém vězení / vyšetřovací vazba, pracovní tábory, tábory nucené práce atd./.. Na krajním severu se táhne síť koncentráků od poloostrova Koly přes Novou Zemi, ostrovy Vajgač a Dikson, poloostrov Tajmyr a Medvědí ostrov až k Beringovu průlivu. V subtropických krajích je umístěna síť kavkazských a středosijských koncentračních táborů. Podél celé jižní sibiřské hranice se táhnou koncentráky až k Japonskému moři. Koncentráky jsou na Ukrajině i za polárním kruhem, ve středním Rusku i na Kamčatce, na Urale i na Solovetských ostrovech. Celkem je v Rusku na 5 tisíc koncentračních táborů.

Ústřední správu sovětských táborů otročké práce obstarává GULAG /Glavnojeupravlenije lagerej - hlavní správa táborů/, se sídlem v Moskvě, nyní v čele s Beriou, jakožto ministrem vnitra a státní bezpečnosti. Gulag má 3 sekce - administrace táborů, správa železnic a správa komunikací. Jeden svědek v bruselském procesu proti koncentračnictví v Sovětském svazu z května r.1951 vyprávěl své zkušenosti a zážitky za dobu 7 let, jež strávil v socialistických koncentracích, a označil Gulag jako "gigantický stroj, jehož účelem je využití do poslední možnosti pracovních sil milionů sovětských otroků, a to za podmínek, jež zavinují vysokou úmrtnost mezi socialistickými raby.

Každý rok umírá v sovětských táborech otrocké práce asi 12% vězňů, tedy téměř 2 1/2 milionů lidí, kteří jsou ihned nahrazováni novými otroky. Koncentráky se tedy obnovují od gruntu každých 8 roků.

Svět koncentráků ve SSSR je naprosto izolován od ostatního světa a nepodléhá administrativně místním úřadům, nýbrž přímo Moskvě, a disponuje vlastní armádou a policií. Otroci konají všechny práce pod přísným dozorem. Celé sovětské socialistické hospodářství - opakuje se údaje z minulého čísla Rozprav - je založeno na práci otroků, kteří dodávají suroviny sovětské industrii, těží zlato v Magadanu a Kolymě, dobývají uhlí ve Vorkutě a Karagandě, Donbasu a Kuzbasu, kopají kanály mezi Bílým a Baltským mořem, jakož i kanál Volga-Don, stavějí železnice v Komi a ve východní Sibiři, kácějí stromy, budují hydroelektrárny, cementárny, tovární kombináty, stavějí silnice, přístavy, mosty, těží barevné kovy a naftu, loví ryby v Japonském a Ochotském moři. Není odvětví průmyslu, kde by nebylo používáno otroků.

Životní a pracovní podmínky socialistických otroků jsou nejžalostnější. V uhelných šachtách není světla, otroci pracují po kolena ve vodě, jelikož nejsou pumpy, smrtelné úrazy jsou na denním pořádku. Ženy pracující v rybním průmyslu konservním, nedostávají ručavice, a jejich ruce jsou rozežrány od solí. V táborech za polárním kruhem umírají otroci hromadně na kurděje a úplavici, velké procento otroků ztrácí dočasně zrak v důsledku avitaminosy.

Pracovní doba je deset až patnáct hodin denně, ve většině koncentračních táborů se pracuje po celý rok, bez jediného dne oddechu. Otroci se dělí ve 4 kategorie - těžká tělesná práce, střední tělesná práce, práce lehká /"slabosilnaja komanda"/ a konečně práce invalidní. Každý správce koncentráku se snaží co nejrychleji zbavit invalidů a přestárnulých. Potravinový přírůstek pro tuto 4. kategorii je tak nízký, že invalidé jsou prakticky odsouzeni k smrti hladem. Výživa otroků v ostatních kategoriích není o mnoho lepší, na př. otrok za polárním kruhem, kde si tělo vyžaduje zvláště vydatné stravy, obdrží denní dávku chleba, jenž je hlavní složkou výživy, pouze 100 - 800 gr., při tom je chléb vlhký a špatně pečený, aby více vážil. Kromě denní dávky chleba obdrží těžce pracující otroci: ráno t.zv. polévku, t.j. osolenou horkou vodu, po práci pak znovu polévku a kaši, někdy ještě i kus ryby. Nesplní-li kdo stanovenou pracovní normu, je trestán snížením denní dávky chleba na 100 - 300 gr. Aby obdrželi jídlo, musí otroci stát ve frontě obvykle nejméně 2 hodiny. Otroci v sovětských koncentracích bydlí v zavšivených dřevěných barácích nebo v "zemljankách". Postele nebo kavalce nejsou, otroci spí na dřevěných příčkách.

Podle sovětské justice /sovětský trestní zákoník z r.1936/ jsou děti od 12 let trestány pro trestné činy, jež spáchaly. Mohou být též odsouzeny k "nejvyššímu stupni sociální ochrany", neboli k trestu smrti. Odsouzené děti jsou obvykle posílány do koncentračních táborů, jež mají honosný název "kolonie pro mládě". Spína, hmyz, přeplněné baráky, podvýživa, nemoci, prostituce, - všechno se v těchto "koloniích" podobá na vlas koncentráku pro dospělé otroky.

NKVD /nyní se jmenuje MVD/ a Gulag se stále starají o to, aby měli dostatečný počet otroků. Viktor Krawčenko v knize "Zvolil jsem svobodu" líčí rozhovor, který měl se zástupcem Gulagu na začátku války v červenci 1941. Krawčenko tehdy zastával vysoký úřad v ministerstvu lehkého průmyslu a žádal Gulag o přidělení nových pracovníků. Zástupce Gulagu protestoval: "Ale, soudruhu Krawčenko, kde bychom vzali tolik lidí? Vždyt jsme ještě ani nesplnili svůj zátošní zátykáč plán".

Marxova nauka o vykořisťovatelském původu nadhodnoty plynoucí z присвоjení si zaměstnavatelem nezaplacené části dělníkovy pracovního dne, se stoprocentně potvrdila v Sovětském svazu. "Socialističtí budovatelé" v Sovětech a v satelitních státech se chlubí svými obrovskými průmyslovými kombináty, údolními přehradami, kanály, stadiony a paláci. Avšak právě o tomto přírůstku společenského bohatství platí Marxovo obvinění - "Kapitál vzniká tak, že ze všech porů mu teče krev a špína". V socialistickém Sovětském svazu lze přesně stanovit demarkační čáru oddělující "nutnou" část pracovního dne dělníkovy od "nadpráce". To, co sovětské otroci dostávají ve formě bídné a nedostatečné stravy a bydlení v zavšivených barácích a zem ljanách, odpracují již během prvních nekolika minut pracovního dne. Avšak sovětský otrok nemůže říci - již jsem odpracoval svou stravu a bydlení, nyní si půjdu odpočinouti, - neboť socialistický dozorce ho donutí bitím a hrozbou revolverem k další práci. Socialistickému státu pak plynou nesmírné hodnoty a nadhodnoty takměř zadarmo, jelikož byly vydřeny ze skutečné nadpráce ubohých otr oků.

Každá řádka Marxova "Kapitálu" je strašlivým obviněním socialistického řádu v Sovětském svazu a ve státech satelitních. "Zbídačení milionů", o kterém mluvili Marx a Engels, je tragickou skutečností socialismu, zbídačení fyzické a duševní. Nikdy ještě v dějinách lidstva nebylo tak organizované hrůzy otroctví, nikdy ještě nebylo tak systematického odčlověčení člověka, jako socialistických státech 20. století. Toť pravá tvář socialistické reality, jež začala popíráním Boha a nesmrtelné duše, a skončila zbestiálováním člověka.

B Í D A N A P R O C E N T A

Aby emigrace pochopila, proč exiloví exponenti komunistických zájmnů z podvorné t.zv. Rady, soudružské ČSL, soudružského rozhlasu Svobodná Evropa a Zahraničního ústavu KSČ tak zběsil usilovali o odstranění S. Ghelfanda z Radio Roma, uveřejňujeme na ukázkou rozhlasový projev z 25. července 1952.

Dělníci a dělnice,

už zase k vám mluvil komunistický ministerský předseda Antonín Zápotocký, naříkal, počítal procenta, ale nedopočítal se jich, káral vás, zpytoval vás svědomí, nabádal vás k většímu pracovním výkonům za menší krajíc chleba, zapřísahal, vyhrožoval, sliboval a nadával na buržousty a kapitalistickou reakci na Západě. Kdyby však mělo, nedej Bože, zůstatí při dnešním socialistickém budování, pak by také za sto nebo i za pět set roků, u příležitosti oslav sté gottwaldovské pětiletky mluvil budoucí Antonín Zápotocký o chybějících procentech, o tom, že kolchozní krávy nechťejí dojít a jednotné zemědělské slepice druhého až třetího stupně sabotují dodávky vajec, mluvil by o ulejšvácích od práce a nadával by na západní buržousty - zcela tak, jako je tomu dnes. A za celou tu dobu socia-

listického budování byl by to jen jeden plán, který by byl splněn a překročen, plán, jenž sice nebyl oficiálně plánován, který však je logickým důsledkem všech socialistických plánů, totiž plán celonárodní bídy. Není to jen bída materiální, protože nejen chlebem je živ člověk. Je to bída všedního života, bída mravní, faleš a přetvářka, strach z toho, aby ten druhý neprohlédl tvé tajné myšlenky a nešel tě udat, bída charakterů a lidí.

Je s dostatek známo, že se dnes v Americe uskutečnil největší sociální pokrok, jaký kdy byl v dějinách lidstva. Tento pokrok nezáleží pouze v tom, že americký dělník pracuje 48 hodin týdně a vydělává tolik, že může bydlet v moderně zařízeném bytě nebo ve vlastním domě a jezdit vlastním autem do práce. To by ještě nebyl žádný skutečný sociální ideál, protože, jak jsme již řekli, nejenom chlebem je živ člověk. Podstata amerického sociálního pokroku záleží v tom, že se dělník ve Spojených státech necítí být proletářem, nýbrž prostě člověkem. Mluvili jsme s mnohými americkými dělníky, soustružníky, mechaniky, svařeči, slévači, modeláři, a to ještě doma v r. 1945 po osvobození a také v emigraci. Na otázku, ke které společenské třídě patří, každý z otázaných odpovídal - ke střední třídě, ovšem. Průměrný americký dělník vydělává ročně 3 - 5 tisíc dolarů, t. j. zrovna tolik, jako průměrný americký živnostník, obchodník, ředitel, obléká se stejně jako každý jiný, věnuje svůj volný čas své ženě a svým dětem, kope na zahrádce, sedí u televizního aparátu, navštěvuje známé a chodí do divadla, a kdyby mu byl nějaký pán ouředný oznámil, že jeho manželka musí dát děti do nočních jeslí a jít makat do továrny, jinak že děti nedostanou mléko, tak by mu vrazil takových pár facak, že by pána ouředného navždy přešla chuť dělat na kapitalistickém Západě Antonína Zápotockého.

V Americe je dnes největší sociální pokrok, Evropa je chudší, protože byla zničena největší válkou dějin. Avšak i tato zchudlá Evropa kráčí vstříc velkému sociálnímu pokroku. To, co bylo uděláno za poslední léta v takové Itálii, v poražené zemi, chuďe na přírodní zdroje, takřka bez vlastních surovin a se stíženými emigračními možnostmi pro populační přebytek svého obyvatelstva, můžeme právem označit za uhlavní kámen sociálního budování nové Evropy. Přiděly zemědělských usedlostí tisícům rodin Bezzemků, stavby milionů bytových jednotek, nové silnice, nemocnice, školy, nádraží, mosty, vodovody, adaptace všeho druhu, nová odvětví průmyslu, přímo grandiosní rekreační akce pro děti - ano, zde se buduje nový život.

Toto budování nového života působí dojmem, že Itálie není země poražená, nýbrž vítězná. A myslíte snad, žeští dělníci a dělnice, že tady stojí nad dělníky nějaký soudružský Děržíimorda s karabáčem socialistických procent? Nebo že profesionální řvouni zde vykřikují do Úrofonu, jako u vás, hlas y ochraptělými od kořalky - zvyšujte výroby, soudruzi, dojte, krávy, neste, slepice? To by jim zde i ti nejsfanatizovanější primitivové omlátili Úrofon o jeho soudružskou hlavu. A když vůbec jsou zde na kulturním Západě komunisté, tak nikoliv proto, že komunismus přinesl něco kladného v zemích, kde je u noci, nýbrž prostě proto, že je tady ještě mnoho neudělaného - co se však ještě udělá mnoho nevykonaného - co se však ještě vykoná. A právě z tohoto ještě neudělaného a nevykonaného je živ komunismus.

Každý krok vstříc sociálnímu pokroku je hřebíkem do rakve komunismu. Každá nová stavba, nová samostatná zemědělská rodina, nové tošící se kolo v továrně, nově spuštěná loď, všechno to je hrotem komu-

nistických nadějí zde na Západě a také strašlivou obžalobou nelidského režimu v zemích otrocké práce za železnou oponou. Je obžalobou socialistických nedochůdlých procent, socialistických tabulí chvály a hanby v továrnách, socialistických denních a nočních jeslí pro děti, kterým sociáldžrimordové ukradli matky, úroveň chrapčících omrzelá hesla komunistických pohůnků, socialistických žalářů a koncentráků, kde trpí a hynou statisíce našich českých lidí, jejichž jedinou vinou bylo, že milovali Boha, svůj národ a svobodný život ve svobodné vlasti.

Život v socialistickém ráji, kde státu patří všechny výrobní prostředky, je hrůzný nikoliv jen proto, že je to systém socialistického hospodářství, který je nevyhnutelně spojen s hmotnou bídou. Život v socialistickém ráji je hrůzný proto, že se stát nespokojí pouze s vlastnictvím výrobních prostředků, nýbrž chce také celého člověka, jeho tělo i duši, jeho ženu a děti, jeho myšlenky a záliby, jeho volný čas i jeho odpočinek - chce všechno a všechno mu bere, Boha, náboženství, víru, naději, lásku. Za to všechno, co člověku vzal a oň ho oloupil, dává mu socialistický stát jen bídu, strach a procenta.

Avšak den svobody přijde. Přijde, už je na cestě. Nezastaví jeho příchod žádná komunistická zaklínání. Pak bude konec procentů, konec strachu, konec bída a otroctví. A až přijdou k vám zase socialističtí žvanilové a budou vám znovu vykládat, že ideálem společnosti je řád, ve kterém státní dozorcí mají právo z vás učinit otroky socialistických pětiletých, vynechte ho za bránu - a škoda každé rány, která padne mimo.

K O M E N T Á Ř E, P O Z N Á M K Y, P O L E M I K Y

Blahopřejeme. Br. Antonín Baťa, oblastní vedoucí KDH v Anglii a s. Marie Skoumalová, vstoupili do posvátného stáru manželského v Londýně 23.dubna t.r. Přejeme novomanželům hojnost Božích milostí a štěstí na společné pouti životem. Redakce a administrace.

Br.Xvřtoslav Eliáš a s.Anička Rozumovská uzavřeli sv.manželství 4.dubna t.r. v Mansfield Park v Australii. Přejeme mnoho štěstí a Božího požehnání. Redakce a administrace.

x x x

Nehorázně lži t.zv.Rady poškozují národní odboj. T.zv.Rada má stále chorobný strach z toho, že na ni svět zapomene. Proto posílá třeba různé pozdravné telegramy vynikajícím politikům, aby pak s velkým humbukem uveřejňovala jejich zdvořilostní odpovědi. Nyní zase vydala se t.zv.Rada do Organizace Spojených národů a odevzdala tam jakési memorandum, ve kterém učinila světoborný objev, že v ČSR už není demokracie ani svoboda. V onom memorandum ovšem nestojí nic o tom, že se demokracie a svoboda odstěhovaly z ČSR už v době, kdy ještě páni soudruzi z t.zv.Rady řídili osudy Československa. Zato však v memorandum t.zv.Rada prezentovala Spojeným národům nehoráznou lež, že prý v únoru 1948 "byla zákonitá vláda v ČSR násilím svržena", ačkoli 20.února 1948 12 ministrů podalo demisi, a to dobrovolně a po předběžných dlouhých poradách; 25. února pak prezident Beneš tuto dobrovolnou demisi přijal, taktéž dobrovolně, uvážene a bez nijakých viditelných známek střídavého pominutí smýslů. Lži t.zv.Rady pouze poškozují věc národního protikomunistického odboje. T.zv.Rada ovšem nikdy nešlo o zájmy odboje, ale jen a jen o získání popularity za každou cenu

Děkujeme svědkům, kteří zaslali naší redakci řádně doložené a ověřené usvědčující listiny v záležitosti dra Adolfa Plachého t.č. v Římě. Soudruh Adolf Plachý v r.1947 denuncoval slovenské katolíky komunistickým úřadům, po únoru 1948 až do září 1949 byl v čele komunistického akčního výboru při Zamini v Praze, nyní je agentem Titova jugoslávského vyslanectví v Itálii, zároveň oficiálním zástupcem Klímkovy a Procházkovy čs.strany lidové a intimním poradcem a přítelem ředitele rozhlasu pro cizinu, zasloužilého fašisty dra Bernabeiho. Stále čekáme, až se konečně soudruh Plachý odhodlá k podání tiskové žaloby na redaktora Rozprav a těšíme se na ni.

x x x

Co píší jiní :

Po lopatě. V legionářské Výzvě píše Bedrník - Huták na adresu radovských hrdinů: " Mnichov, Yalta, Teherán? Ovšem. Nikdo není tak zaslepený, aby neviděl tyto mocné vnější vlivy. A do dneška jsou tato jména naší nejočippanější odpovědí na všechny nepříjemné dotazy cizinců. Kde však končí upřímnost a začíná pokrytectví a cynismus v takovéto odpovědi? Je to skutečně tak jednoduché?

Ovšem, že není. Páteř jste nalomili národu v r.1938 v první řadě vy, páni politici, a v letech 1945 - 1948 vaším tlakem ruply poslední obrátile. Já totiž nemluví ani tak o fyzickém stavu národa, jako o jeho duši. A ta měla zůstat věčná.

Tělo národa vydrželo 300 let poroby, protože duše zůstala zdravá a vždy se našli ti, kteří udržovali strážné ohně. S čím se ale setkáme tentokrát, až a jestli se vrátíme domů?

A jelikož víme, že už jste dávno mimo to stadium, kdy jste snad byli schopni rozervat svá roucha na prsou a posypat necudné hlavy své popelem, nezbývá nám, než bít do vás. B í t d o v á s h l a v a n e h l a v a, každý jak umíme".

x x x

Poslanecká matematika RFE čili kouzla na kolečcích. Mnohový rozhlas RFE přinesl v těchto dnech zprávu, že se t.zv.Rada sejde koncem května t.r. v U.S.A. a že na tuto schůzi jsou pozváni všichni bývalí čs.poslanci v exilu. Po této celkem bezvýznamné zprávě následovala meditace, že prý tito bývalí poslanci, to je přece výkvět národa, a že prý "k jednomu poslanci bylo zapotřebí 80.000 hlasů. Tak tedy jsme se ozbrojili tužkou a začali počítat: 80 tisíc hlasů pro jednoho poslance, tedy pro 300 poslanců čs.parlamentu muselo se vyslovit 24 miliony demokratického čs.lidu. Ano, 24 milionů a nemůžeme z tohoto počtu slevit ani haléř. Jenže ČSR nikdy neměla ani tolik obyvatelstva. Nechceme však býti malichernými - milionek sem, milionek tam, to přece nevadí, když jde o lesk a nádheru blížícího se shromáždění bývalých poslanců a nyníjších radolízů. Zůstaneme tedy u oněch 80.000 hlasů a budeme počítat dále. Oddůvodňují-li soudruzi radolízové svou poslaneckou kontinuitu a příp. místo u žlabu svými 80.000 hlasy, pak měl svých 80.000 čackých Čechoslováků také soudruh Laušman. Proč ale není také pozván, aby ještě více zvelebil onu převlebnou assembly? Než počítejme dále. V březnu 1948 bylo v čs. parlamentě přítomno na 270 poslanců, kteří podle poslanecké matematiky RFE vlastně reprezentovali více než 21 milionů obyvatelů ČSR. Dobře. I když odpočítáme přibližně 100 komunistických poslanců, pak zbývajících 170 poslanců zastupovalo veškeren čs. demokratický lid, tedy soc.dem., nár.soc., lidovce a slovenské demokraty, neboli 15 milionů 600 tisíc lidovělidovládneho

lidu demokratických Čechoslováků, kteří ústy svých srdnatých poslanců, každý v hrubé váze 80 tisíc hlasů, prohlásili, že pouhonorovou Gottwaldovu vládu vítají a že ji milují. Máme nyní v exilu přemnohé z oněch 170 poslanců /v hrubé váze 80 tisíc Čechoslováků/, kteří však jaksi už pozapoměli na to, že právě jejich prostřednictvím vyznalo více než 15 milionů lidovělidovládňých Čechoslováků lásku a důvěru novému komunistickému režimu, a že tedy oni vlastně oklamali důvěru, kterou v každého z nich skládalo na 80.000 voličů. A zapomínají také na to, že oněch 15 milionů lidovělidovládňých voličů skrze své srdnaté poslance zároveň odhlasovalo také důvěru a lásku panu soudruhu Laušmanovi, který byl přece členem pouhonorové Gottwaldovy vlády a byl Gottwaldovým náměstkem zrovna tak, jako dr Zenkl. Kde je tu spravedlnost? Proč není Laušman předsedou Rady? Což nemá také svých 80 tisíc hlasů hrubé váhy?

x x x

Jednota nejednota, ale stará láska nerezaví. V časopise Národní střed /čs.živnostník v exilu/ byl uveřejněn "Rozhovor s Dr.Stefanem Osuským" t.č.předsedou t.zv.zastupitelstva t.zv.Rady. Živnostenský list otiskl se zřejmou rozkoší sousedská povídání soudruha Osuského o politice sovětské, francouzské, anglické atd., povídání, jejichž triviálnost je až unavující. Je tomu však jen několi, týdnů, co se skupina kolem živnostenského časopisu Národní střed přihlásila k nedávno ustavené Jednotě v Novém Yorku, kterýžto zemský spolek ostře vystoupil proti t.zv.Radě. Je tedy zřejmé, že vedoucí ZOS v exilu stále toužebně vzhlíží k t.zv.Radě a doufají, že budou přece vzati na milost a k optování aspoň do výboru t.zv.Rady. Přejeme jim ze srdce tuto nadost, na níž čekají už plné 4 roky. - Ve zmíněném "Rozhovoru" zaujal nás výrok, který soudruh předseda t.zv.zastupitelstva t.zv.Rady ze sebe neopatrně utrousil: "...zejména byla skoro promrhána důvěra, kterou v naši politickou vyspělost skládali Američané. Neskytá se patrně již poslední příležitost..." /Podtrhnuto námi -Red./ Je to jednak přiznání, že Američané už prohlédli politickou a duchovní zaostalost páni radních a radolizů, jednak soudruh předseda zřejmě naznačil, že květnová schůze poslaneckých loutek ve službách t.zv. Rady má být poslední příležitostí k vytvoření čs.exilové vlády. Jen aby nesplakali nad výsledkem.

x x x

"Slzy a smích", sbírka básní z exilu Antonína Bati /Fairlop, Essex, Anglie/ vydal v lednu t.r. čs.Orel v exilu, oblast Sv.Vojtěcha.

ROZPRÁVY, list pro křesťanskou demokracii. Vychází dvakrát měsíčně. Číslo 5., 15. května 1953. Řídí a vydává S.Chelfand, pod záštitou Křesťanskodemokratické Internacionály. Adresa: Boite postale n.20, Bruxelles - Schaerbeek 1, Belgique.